

11. ZOE HI ÉS (IMMA MONSÓ)

- Zoe, hi ets?
- Hi sóc, hi sóc -diu la Zoe a l'auricular, un cop s'ha tret de la boca el llençol que estava plegant quan ha agafat el telèfon i pot finalment parlar.
- Només serà un segon -diu la Gilda.

Seu al sofà sense deixar encara el llençol. Sap que no serà un segon, però algun component masoquista la fa rendir-se amb un cert plaer a les intempestives trucades de la Gilda. I això que de cada cinc vegades que la tru ca, una es produeix una catàstrofe, una cassola o una paella que es crema mentre parla, posem per cas, però si els nens són a casa, poden ser coses molt pitjors: entre cots encastats dins del vídeo, aixetes desenroscades i una àmplia gamma de petits incendis provocats pel Joel.

- ¿Estàs sola? -diu la Gilda.
- Sí, bé... els petits arribaran aviat i encara he de fer el sopar, i el Joel està de colònies a...
- Una idea excel·lent, que se n'hagi anat a fregir monitors.

El comentari molesta la Zoe. És cert que, de totes les catàstrofes que provoquen els nens, les del Joel són les més previsible. Especialista en fregits, arrebossa i fregir tota mena d'objectes amb una afició que, francament, la Zoe no pot evitar trobar un punt artístic. El seu home, la minyona, els mestres i també la Gilda diuen que és piro- mania i prou, però ella es nega a reduir-ho tot un trastorn tipificat. Ella vol creure que és l'indici d'una fur vocació creativa, i pensa en aquell artista que tot ho embolica (Christo, es diu?), que a París va embolicar el Pont Neuf, que a Berlín va embolicar el Reichstag, i s'imagina el seu fill arrebossant i fregint coses importants, potser part del patrimoni de la humanitat, i és que les vel·leïtats artístiques legitimen qualsevol mania, i a ella li sembla que la mania del seu fill té un fons visionari, singular, per l'exhaustivitat i la gràcia amb que ho arrebossa tot. Abans d'ahir va fregir l'últim rebut de la hipoteca i de seguida es va encendre la paella, però l'endemà va fregir la Visa (li agrada fregir coses que pensa que tenen per pares un valor especial, i això també li sembla a la Zoe un bon senyal), i el cas és que la va fregir molt bé, amo una bona capa de farina, sense cremar-la pràcticament gens. Això li recorda, però, que té unes quantes paelles inutilitzades i decideix fer el pollastre al forn. S'aixeca i diu:

- Si em deixes, vaig a engegar el forn i torno de seguida.
- No!

La Zoe torna a seure, com si un ressort invisible la xuclés altre cop cap al sofà.

- No-diu la veu de la Gilda, ara més suau-. Es que només serà un segon, que no vull destorbar.

La Zoe posa amb compte el llençol humit al seu costat i diu:

- Digues.
- De fet et truco - diu la Gilda- perquè em busquis al diccionari la paraula «original». Només serà un segon.

Ho fa sovint, la Gilda. Demana la recerca i sobretot la interpretació de la Zoe, és a dir, una interpretació «actual». La Gilda ha fet vuitanta-dos anys en plena forma, però és conscient que les paraules de vegades canvien de significat sense que el diccionari l'adverteixi de la modificació. Per això reclama la col·laboració de la Zoe. Li agrada tenir amigues joves, fuig de l'homogeneïtat de les llars de jubilats i de les excursions de iaïos, i viu en un aparthotel al centre de la ciutat.

- Ja ho saps, què vol dir «original»-diu la Zoe, desconcertada.

Pensa que la Gilda no té ni idea de la distribució del temps d'una mare jove. No ha tingut mai fills ni obligacions de cap mena, només un parell de nòvios, i sempre ha estat mestressa del seu temps, un estat que la Zoe no ha arribat mai a conèixer ni de broma. Només va conèixer una situació semblant durant els anys que va ser estudiant, quan va arribar del seu país i es va instal·lar a Barcelona i la Gilda, així la va conèixer, li feia classes de conversa en les quals, per cert, només parlava ella. Després, la Zoe es va casar i va tenir tres fills. Ara, al matí treballa a les oficines del jutjat i les tardes les dedica a la casa.

- Un moment, Gilda, que m'estic mullant amb el llençol... Ja està. És que estava traient llençols de la rentadora.
- Una altra vegada? L'últim cop també estaves traient llençols de la rentadora.
- Gilda, a tu sempre t'ho han fet tot. No tens ni idea de la feina que suposa una casa: és una feina repetitiva. Feina de manteniment, se'n diu.
- M'horroritza la idea d'esforçar-me molt per quedar-me com estic.
- I quina és l'alternativa?
- Si fos de tu esperaria fins que les condicions empitjorin prou per poder-les millorar: pensar per millorar, sí. Però pensar perquè tot es quedi igual deu ser espantós. Pensa-t'ho, nena. Això donaria un sentit a la teva vida, que ara sembla que torna a estar de moda fer veure que la feina de la casa dignifica quan, de fet, només atonta.
- Dona, doncs què vols... A mi no em desagrada, vaig fent i, si em manté ocupada cada segon del dia. vaig a l'hora, és una feina que em relaxa. A més. Em manté ocupada cada segon del dia.

- ¿Ocupada? Què vol dir, ocupada? Parles com si fossis un vàter.
- Gilda, no vull discutir més això amb tu. M'agrada saber que tinc el temps totalment ple i a em queda altre remei, i fes el favor de no intentar desviar-me del recte camí, a l'edat que tens sembla mentida.

Pensa que potser això que li agraden les trucades de la Gilda: són com un mal inexorable però en cer ta manera saludable, per la manera com l'obliguen a interrompre el curs del frenesí domèstic. I també per la seva qualitat d'intempestives, no en el sentit d'esdeveniment no previst (d'aquests els nens ja li'n proporcionen un grapat), sinó en el sentit etimològic d'intempestiu, fora del temps. Perquè qualsevol cosa que no estigui relacionada estrictament o amb la seva feina o amb la seva família es per força una cosa fora del seu temps. L'aparatososa inutilitat de les trucades de la Gilda, que a un altre el posarien nerviós, constitueixen l'únic al·licient realment original de la seva vida. Original, ha dit? I per què coi vol la Gilda que li busqui una paraula tan corrent?

- Perquè he tornat a perdre les ulleres -diu la Gilda, que mai no contesta la pregunta que li has fet, sinó una de semblant- Ara, si et sembla tan estrany et poso en antecedents i llavors ho entendràs. Es només un minutet de res.

La Zoe considera la idea d'anar a engegar el forn: Busca el telèfon sense fil amb la mirada però es recorda que va ser arrebossat i, tot i que no va arribar a ser fregit, després de netejar-lo no va tornar a funcionar. Fa un nou intent:

- Si em deixes un momentet aniré a engegar el...
- Vaig anar a veure el neuròleg de la Sisí.
- La Sisí? -diu la Zoe, buscant de nou una posició còmoda.
- Sí, la Sisí. Te'n vaig parlar, de la Sisí, és la doneta que vaig conèixer a la immobiliària quan la volien estafar.
- Sí... la que em vas dir que havia perdut el cap, oi?
- En efecte. Però saps què ha fet? Dilluns es va anar a ingressar. Es va ingressar ella mateixa quan va notar que no hi tocava. T'imagines quina lucidesa?
- Sí... Sí, no és habitual, tanta lucidesa...
- I això que no s'hi veu gota, pobra dona: o sigui, ni hi toca, ni s'hi veu, perquè a la nostra edat quan no tens un all tens una ceba, i això que ella és una criatura al meu costat, que té tres anys menys que jo, em sembla que encara no els ha fet, els vuitanta.
- No ho sé, no la conec...
- És com si la coneguessis. A més, viu en un pis al costat del vostre...

- Veus? Això no m'ho havies dit, em penso.
- Sí, dona. Potser t'ho vaig dir aquell dia que el pesadet del teu fill petit es volia tirar pel balcó i em vas penjar el telèfon sense més ni més.
- També pot ser. Sí, em sona...
- Sí, dona. La vaig conèixer a la immobiliària or havia entrat a queixar-me de la desaparició d'un sabater que estava en aquell local: entro i em trobo amb un indi vidu amb cara de gripau i amb una noia amb veu de granota que em diu que allò és una immobiliària acabada d'estrenar. Ja em va fer ràbia, quedar-me sense sabater i trobar-me amb aquell parell, i al damunt de la ràbia que tenia em trobo que estan intentant col·locar un pis a una pobra dona que no s'hi veu. Te'n recordes?
- No ben bé... Potser sí que m'ho vas començar a explicar aquell dia que...
- Doncs jo molt enrabiada li dic a la pobra dona: t'acompanyo, perquè tu i jo som més o menys de la mateixa edat. L'acompanyo a veure el pis, que jo ja sospitava que era una calamitat, i en efecte era un entresol fosc i estret que no s'hi podia viure, quan pel mateix preu jo li vaig trobar de seguida un pis preciós, a prop del vostre. Zoe! Hi ets?
- Hi sóc. Hi sóc.
- Els molt batracis li volien encasquetar aquell cau sense calefacció, que a més a més donava a un pati fosc. Jo els vaig dir: «Vostès es pensen que aquí s'hi pot viure?». Vaja, jo hi visc i de la tristor que m'agafa em tiro per la finestra, perquè a més tampoc no tenia ascensor.
- Dona, no crec que l'ascensor sigui un impediment per...
- Bé, sigui com sigui, aquell mateix dia vaig acompanya-la a veure un pis de la mateixa immobiliària, que mi ja m'havia semblat que devia ser maco. I sí, només d'entrar ella ja s'hi va trobar bé, però va voler saber la meva opinió. Jo la vaig animar de seguida, li vaig dir: «Noia, no saps l'enveja que em fas! Tindràs una vista fenomenal, fins i tot es veu el mar!»
- ¿No m'has dit que no s'hi veu?
- Doncs per això mateix l'hi vaig dir, si no, ¿com dimoni podia saber que es veia el mar? No deus pas esperar que li diguin els de la immobiliària, que en veure-la cega la volien estafar amb les vistes.
- No, és clar. -diu la Zoe, mentre calcula que si no encén el forn soparan a tres quarts de quinze.

- El cas és que amb vistes o sense vistes s'ha trastocat de mala manera i l'altre dia vaig estar pensant com ho podríem fer per convèncer-la que s'ingressés uns dies, i ja ho veus, ella mateixa tota sola ho ha decidit.
- Ja.
- Fixa't si té coneixement!
- Si -la Zoe busca el paquet de tabac amb la mirada i se l'apropa.
- Doncs vaig pensar: «L'he d'anar a veure de seguida, pobreta». I dilluns vaig parlar amb el seu neuròleg. Zoe? Em sents, Zoe?

La Zoe havia anat a buscar l'encenedor. Va tornar a seure.

- Hi sóc, hi sóc.
- Doncs et deia que vaig a l'hospital i em diuen que no puc passar perquè no sóc parenta ni res. Vaig haver de muntar-ne una de grossa per veure-la, perquè a més volien saber qui volia veure i, la veritat, jo no recordava el cognom de la Sisí perquè no el sé, ni tan sols sé el nom, perquè Sisí deu ser un diminutiu, però ho vaig aconseguir, i després vaig haver de tornar a insistir per poder parlar amb el cap de neurologia. L'Emília, que és una veïna a que té, ja me n'havia parlat, d'aquest home. Es veu que és famós, fa poc va sortir al suplement d'un diari que explicava la sacrificada jornada d'un cap de neurologia i tal, que es veu que els pobres no tenen temps ni de respirar, i per això el vaig reconèixer a la cafeteria i el vaig enganxar i vaig aconseguir que em dediqués... mai no diries quanta estona!
- M'ho imagino.
- I en fi, li vaig dir que volia parlar de la Sisí. «Encantat, senyora Gilda, em va dir, *amabilíssim*, per cert. I bé, jo li exposo tota la situació de la Sisí i ell es queda parat. «Què em diu, ara?», anava repetint. Imagina't, Zoe, si no arriba a ser per mi, ningú no li havia explicat res i ni s'havia fixat que era mig cega... És que els metges són de por, si no els dius les coses no et pregunten res.
- Sí, en fi... No poden estar per tot.
- ¿Per tot? Però si salta a la vista que la Sisí és cega, jo me'n vaig adonar només entrar a la immobiliària, això que no se li nota gens perquè no porta ni gos ni bastó ni ulleres i els ulls els té ben normals... Zoe?
- Hi sóc, hi sóc -diu, traient un cigarret i encenent-lo.
- Si no arriba a ser per la meua intervenció, la cosa no sé pas com hauria acabat. Perquè jo mateixa havia vist la pobreta Sisí en una habitació, abandonada, amb uns medicaments que no eren els que li corresponien. No havies deixat de fumar?

- En realitat començaré...
- Ell...
- Demà. ¿I per què dius que tenia la medicació equivocada?
- Ell mateix em va dir més tard que l'hi havia canviat, a medicació. Justament després de parlar amb mi, però ho havia pronosticat. A més, no m'estranyaria que ho hagués fet expressament perquè la Sisí, segons em va explicar ell mateix, no es va mostrar gens considerada quan el va veure.
- No has dit que només veu ombres?
- Doncs ja ho veus, ni l'ombra no li devia agradar. Jo per disculpar-la li vaig dir: «La Sisí no en té res, de des considerada. Estic segura que si li va engegar la tassa de til·la a la cara és perquè en veure'l tan jove i tan guapo volia cridar-li una mica l'atenció». I t'ho ben dic, que ho trobo estrany, perquè la Sisí no en té res, d'agressiva, tret que es trobi davant l'ombra d'un carallot. Ell no deia res, però jo li llegia el pensament i en un moment donat vaig haver de parar-li els peus: «Vostè pot ser molt instruït, però això no garanteix que sàpiga tractar els pacients. Vostè és especialista dels nervis, i un especialista dels nervis, igual que un àrbitre, ha d'estar preparat perquè li tirin coses, o no?». Continuava en silenci, i de tant en tant estirava el coll. Jo ja no aconseguia llegir-li el pensament, em passa, amb la gent molt guapa, que em costa més llegir-los el pensament, i això em va anar sulfurant. Li vaig dir: «Vostè pot ser molt guapo, però això només serveix per passar models», per veure si deia alguna cosa, però res, i em vaig anar exaltant tota sola, perquè un metge que no diu res quan et té al davant és una cosa que em treu de polleguera. Així és que em vaig aixecar disposada a marxar i abans d'obrir la porta li vaig dir: «Li agraeixo el temps que m'ha dedicat. M'havien dit que vostè era un home intel·ligent però poc pacient. Jo, en canvi, l'he trobat prou pacient. Pacient, però una mica ruc». Això últim ho vaig llegir no sé on i estava esperant l'ocasió per etzibar-ho a algú.
- I no se't va empipar?
- De cap manera. Al contrari. Em va fer tornar seure i va començar a mostrar-se més atent, i saps que en va dir? Em va fer un somriure *molt especial*, i em va dir: «Vostè és una gran psicòloga, sí senyor, i crec que té tota la raó». Què et sembla, ¿eh? Al capdavant no vaig dir res més que la veritat, perquè jo ja feia dos mesos que ho veia venir, això de la pobra Sisí. ¿Zoe?
- Sí, doncs que bé, ¿no? -diu la Zoe i, mirant el rellotge per calcular el temps límit per anar a engegar el forn, diu:- Si em deixes un moment vaig a engegar...

- I llavors li vaig fer saber els antecedents, perquè fixa't com són les coses, el doctor no sabia res, ni si la Sisi tenia família, ni d'on venia, ni res. I jo li vaig dir: «La cosa més semblant que té a una família és una veïna que es diu Emília. Però no es coneixen gaire perquè la Sisi fa poc que hi viu, al pis nou. Té una pensió d'invalidesa, perquè li falten unes costelles, tres em sembla», i, agafa't fort: no sabia res de les costelles! Tanta carrera in tan sols havia endevinat això de les costelles.
- ¿Costelles?
- Sííí, t'ho he explicat cent vegades. Li falten tres coselles, però això és de tota la vida, no d'ara. El seu pare, que era un dèspota, quan va veure l'oportunitat de viure d'això de les costelles va aconseguir que li passessin una pensió d'incapacitat i se la va quedar ell tota la vida, a ella no li'n va donar ni un ral. Un horror, vaja. Però ara podria bé, té la pensió per a ella i, a la nostra edat, tres coselles més o menys no tenen cap mena d'importància. Sobretot si ho compares amb perdre la vista o el cap.
- Tot això t'ho va explicar ella? Em vas dir que era tan poc xerraire... i no l'has vist més que...
- Tres vegades. Però de les quatre coses que m'ha explicat ho he anat deduint tot. A més, a mi em té molta confiança. Ja l'hi va dir ella mateixa al doctor: Jo només confio en la senyora Gilda, que em va trobar un pis amb unes vistes fenomenals», això es veu que li va dir. Fixa't, pobreta, si té bon cor. Però, en fi, l'important és que el doctor estava cada cop més simpàtic amb mi, i va anar prenent nota de tot el que li explicava. ¿Em sents, Zoe?
- Hí-diu la Zoe.
- I al final, ¿saps què em va dir, Zoe? No t'ho creuràs! Zoe?
- Sí... Un moment, Gilda, que vaig a engegar el forn. -La Zoe s'escapa deixant l'auricular sobre el sofà. Quan torna, l'agafa i constata que, com si sortís d'un aparell que hagués aturat amb la tecla de pausa, el discurs es troba exactament al mateix punt:
- Em va dir, molt solemne: Senyora Gilda, vol col·laborar amb mi?
- Què dius, ara!
- Si. I jo li vaig dir: «Home, és veritat que sempre hi veuen més quatre ulls que dos, però no voldria ficar-me en embolics, perquè jo, aquesta bona dona, gairebé no la conec. De fet, no la conec pràcticament gens».
- I què et va dir?
- Em va dir: «És igual. No cal que la conegui. El compte és que vostè és una persona *tan llesta*, que entre tots dos farem que a la bona dona el cap li *torni a puesto*», I és clar, li

vaig haver de dir: «Miri, jo sóc una persona molt activa, però passo dels vuitanta i, la veritat, penso que en aquest cas tot el que havia de fer ja bo fet». És que si no vas amb compte la gent t'explota a la més mínima oportunitat. No et passa, a tu, que t'exploten?

- Sí.
- I l'hi vaig dir: «A veure. Posem els punts sobre les is: no en sóc parenta, ni amiga, ni tan sols veïna com l'Emília. La vaig conèixer fa dos mesos i l'he vist tres vegades des de tota la meua vida. La vaig conèixer en una immobiliària» (i llavors li vaig explicar tot allò dels gripaus i les granotes). Al final em va dir que de totes maneres em tindran al corrent dels progressos. I jo vaig dir, d'acord, però a mi no m'emboliqui més perquè jo ja he complert. No trobes, Zoe, que ja he complert?
- Sí, has fet més del que calia.
- Jo crec que sí. Però m'agrada molt que ho pensis tu, perquè la gent jove carbureu més bé. Em rejoveneix que pensis que he fet el que calia! És més, l'altre dia l'Emília, la veïna de la Sisí, em va dir que havia parlat amb ella que continuava molt agraïda, perquè d'ençà que jo havia parlat amb el metge la tractava més bé. I és el que jo li vaig dir a l'Emília: «Ara, us n'ocupeu els veïns, que alguna cosa viu al seu costat». I saps que em va dir, l'Emília?, «Doncs no sé pas si tornaré a veure-la, perquè fa tanta pena que no ho resisteixo». ¿Què te'n sembla, si no és tenir barra? No m'estranya que ella vagi dient a tu hom que només confia en mi. «Vostè és la meua marededéu", em va dir un dia. Fixa't si en té, de coneixement.
- Sí.
- Però et trucava perquè em busquis al diccionari la paraula «original»
- Si, d'acord, tinc el diccionari aquí. Original: «Que es produeix per primera vegada, no copiat, no imitat.» Et serveix?
- Vols dir com un fenomen màgic?
- No, no. Res de màgic.
- Què més diu?
- «Nou, personal, que no s'assembla a ningú».
- ¿I què més?
- «Objecte retratat respecte del retrat».
- No, això no.
- «Excèntric».
- Ah, això potser... i què vol dir, exactament, excèntric?
- Mmmm... Allunyat del centre.

- ¿Pot ser el contrari d'«egocèntric»?
- Oh, no. Les dues coses són perfectament compatibles -somriu la Zoe. ¿Em diràs a què treu cap, d'una vegada?
- Bé. Resulta que l'Emília ha resultat ser amiga d'una infermera de planta, i es veu que el neuròleg li va dir a la infermera, quan vaig marxar: «M'ha vingut a veure una senyora molt original que m'ha deixat perplex». I després li va dir no sé què que jo li havia recordat tant la seva mare, que idolatrava, i que pensa que avui dia ja no n'hi ha, de dones tan originals, que totes són com descafeïnades i *light* i que s'ha trencat el motllo. Per això es veu que el vaig deixar perplex. A propòsit, ¿em busques «perplex»?
- Ja ho saps què vol dir, dona. Estranyat o una cosa així.
- No, però jo vull la definició.

La Zoe busca al diccionari:

- «Dubtós, irresolut, que no sap quin partit prendre
- Ah, aquí volia arribar, ho veus?
- Ho veus, què? Escolta, Gilda, les paraules s'utilitzen independentment del seu significat exacte, i els significats van canviant, i perplex no té més importància, en aquest cas l'únic que vol dir és que es va quedar estranyat, és a dir sorprès, probablement gratament sorprès, això és el més segur, gratament sorprès.

La pudor de cremat li ha arribat de sobte. Deixa el diccionari a terra i surt disparada cap a la cuina.

- T'ho vaig dir -prosegueix la Gilda a l'auricular sense interlocutor-, que aquests joves no en tenen ni idea. Ara, aquesta paraula m'ha donat *la clau de tot*. «Irresolut, que no sap què triar...», ¿te n'adones? I la pobra Sisí en mans d'un irresolut que no sap quin pito tocar... Ja es va equivocar en la primera medicació, i ara vés a saber. Molt guapo, això sí, però d'això la pobra Sisí no n'ha de fer res. En fi, potser sí que hauré d'acabar la feina que vaig començar... Encara que a mi, aquests maldecaps, no em convenen gens. Es que no pots estar mai tranquil, i això que a mi no m'agrada posar-me en embolics. ¿Zoe? Hi ets? ¿Que no hi ets?
- Hi sóc, hi sóc -diu la Zoe, mentre deixa a terra el petit extintor.

Ha obert el forn per comprovar què passava. A dintre hi havia el vestit de la Barbie-festa de prometatge. O almenys és el que li ha semblat per les tiretes de tul verd poma brillant que han quedat a mig calcinar. I sense arrebossar. Això la preocupa. La decep una mica que el Joel, perquè és segur que és ell l'autor de la bretolada, hagi abandonat els arrebossats a la paella per la cocció al forn, s'imaginava una perseverança més prometedora. Pensa en la possibilitat que

tots tinguin raó i l'afició del seu fill sigui una piromania sense cap transcendència que la dignifiqui, i això la posa de mal humor.

- ¿Zoe? Ets aquí?
- Hi sóc, hi sóc. Però ara hauré de penjar, Gilda. Digues.
- Deia que no pots estar mai tranquil.
- No.
- I ara penjo per si de cas em truquen de l'hospital. També és empipador que no es pugui estar mai tranquil. Vull dir que hi ha gent que sembla que sempre viviu en una bassa d'oli, i jo que me n'alegro, però, Zoe estima da, vols dir que et va bé deixar que els anys se t'escapin a tota velocitat sense que et passi mai res?

S'ho pensa i s'adona que, si pogués explicar a la Gil da el que li passa, posar per escrit el que li passa, o tan sols explicar davant el mirall el que li passa, li passaria, en efecte, alguna cosa. Fa un intent:

- Ara mateix, sense anar més lluny, me'n passa una de ben grossa: tinc la porta del forn totalment negra. Negra -diu, i li vénen ganes de plorar. De manera que...
- Zoe, Zoe... Et preocupes massa per la decoració, acabaràs malament: les qüestions decoratives no poden donar sentit a la vida d'una dona, a la d'un home no et diré pas que no, però a la d'una dona...!

La Zoe decideix, ni que sigui una a obligar-la a passi de debò. Te escoltar per tal que el que li passa dubtes, perquè ¿quina importància té haver de canviar el forn si ho compara amb la missió de posar un cap a puesto? Però finalment es decideix:

- Passa que quan he engegat el forn...
- Ui!
- Què? -diu la Zoe, sobresaltada.
- Es el Tomi, que em truca pel mòbil.
- ¿El Tomi?
- Sí, dona, el Tomàs Costa, el neuròleg de la Sisí.
- Si no sé com es diu, aquest home -diu la Zoe de mal humor-, ni el conec de res.
- És com si el coneguessis, ¿què et penses que en sé, jo? Jo només hi he parlat un sol cop, ja t'ho he explicat. Apa, penjo -diu la Gilda.

I ha penjat.

Dins MONSÓ, I. *Millor que m'ho expliquis*. La Magrana, 2003